

Τα χταποδάκια (συνέχεια)

Ήρθε τ' αυτοκίνητο –καιρός ήταν, επί τέλους! Σηκωθήκαμε όλοι με ανακούφιση και τραβήξαμε κατά την πόρτα. Όχι μόνο που βιαζόμαστε, αλλά και κάτι μάς στενοχώραγε, μάς έπνιγε. Το κέφι μας είχε χαλάσει. Όπως δρασκέλαγα το κατώφλι της πόρτας, πάτησα σ' ένα πράμα μαλακό, γλυστερό, που παρά τρίχα να πέσω, να τσακιστώ. Πρόφτασα όμως και κρατήθηκ' από το μάνταλο του θυρόφυλλου, έσκυψα βλαστημώντας, κι είδα πως αυτό που πάτησα ήταν το στράτσο με τα δυο χταπόδια.

-- Ρε παιδιά! είπα, ο ερίφης παράτησε τα χταποδάκια του... Όλοι απομείναμε σιωπηλοί, κάποιος στοχασμός ανάδευε εντός μας, ήταν φανερό αυτό.

-Μήπως και τον προφτάξουμε... μουρμούρισε ο υποπλοίαρχος. Κοπάξαμε πέρα δώθε, ψάξαμε τη νύχτα, με τους προβολείς της φορντ. Τίποτα. Η ακρογιαλιά ξαπλωνόταν ως πέρα σκοτεινή κι ερημική, μόνο κάποιος γάτος τριγυρνούσε κάτω από τη βροχή, ένεκα που κόντευε Γενάρης. Και πάλι απομείναμε δίδουλοι, συλλογισμένοι.

- Τί θα γίνει με τα χταπόδια; ρώτησα Ο Αγλέουρας σήκωσε τους ώμους.

- Θα τα πάρω να τα φάω εγώ! είπε. Κρίμα να παν χαμένα... Χαμένα... Με τι προσοχή τα κουβαλούσε ο κακόμοιρος, με τι λαχτάρα πρόσμενε να τα μαγερέψει να τα φάει, να τα ποτίσει με καναδυό ποτήρια! Ναι, να τα γλεντήσει «σαν άνθρωπος», παρέα με τους συνανθρώπους, που θα νιώθαν τον καημό της ψυχής του... Μα οι άνθρωποι -τα θεριά- δεν ένιωσαν, ούτε ήταν βολετό να νιώσουν. Άχρηστα τα χταποδάκια πια, άχθος και βάρος για την απελπισία του. Τα παράτησε στο κατώφλι κι έφυγε και τράβηξε, και πήγε...

Ω, Θεέ μου! Πώς έπλασες τόσο άχαρη τη ζωή, σε τούτονα τον κόσμο;... * * *

Την άλλη μέρα –πάλι με το σούρουπο– στο ίδιο μαγαζί είμαστε μαζωμένοι, πάλι οι ίδιοι άνθρωποι και πάλι τ' αυτοκίνητο περιμέναμε να' ρθει να μας πάρει. Ούτε φωνή ούτε κουβέντα. Βαρύθυμες ήσαν οι ψυχές μας, πιότερο κι από τον ουρανό. Ο Αγλέουρας μάλιστα φανόταν ζαβλακωμένος.

-- Τι έχεις; τον ρώτησα.

-- Εκείνα τα χταπόδια... Εδώ μού έχουν σταθεί.

-- Τα χταπόδια του Παναγιωτάκη; είπε ο μαγαζάτορας που σκούπιζε το τραπέζι με μια πατσαβούρα. Θεός σχωρέσ' τον! Τόνε βρήκαν σήμερα το πρωί, στα βράχια του κάβου. Όπως ήταν τύφλα χτες το βράδυ, παραπάτησε, φαίνεται, κι έπεσε από ψηλά. Το κεφάλι του γίνηκε λιώμα... Κανείς μας δεν εμίλησε. Μόνον ο Αγλέουρας σηκώθηκε από την καρέκλα.

-- Πού πας; τον ρώτησα.

-- Πάω να κάνω εμετό... είπε. Ήταν κατακίτρνος.